

Geen miljoenenloon, wel hoop op een eigen huis

Landelijke competitie geeft dak- en thuislozen zicht op een betere toekomst én deelname aan het WK

► Dit weekeinde wordt er weer gevoetbald. Ook in de nieuwe competitie voor dak- en thuislozen.

► „Vroeger leefde ik van dag tot dag, nu droom ik van de titel.”

Door DANIELLE PINEDO

UTRECHT. „En nu even scherp, mannen. Denk ná voor je aanlegt. Goed inspelen, kaatsen en ... Ja, dát bedoel ik.” Trainer Erik Timmerman (27) knikt tevreden in de richting van de zeven voetballers die zich op een koude doordeweekse avond hebben gemeld bij het Utrechtse sportpark Klein Galgenwaard. Nu eens vriendelijk, dan weer bestraffend staat hij zijn pupillen terzijde. Heeft de keeper pijn aan zijn schouder? Dan moet hij het even rustig aan doen. „Geen duikpartijen voor het doel”, adviseert Timmerman, die als sportdocent in een tbs-kliniek werkzaam is. In een paar weken tijd heeft hij de karakters van zijn spelers aardig leren doorgronden. „Sommigen hebben moeite zich te concentreren. Maar ze zijn allemaal supergemotiveerd.”

En dat is bijzonder, want de voetballers leiden geen leven van regelmaat en discipline. Neem verdediger Johan den Uijl (38), vader van twee kinderen. Bijna een kwart eeuw lang was hij verslaafd aan heroïne. „Van God los” leefde hij naar eigen zeggen. Toen zijn vrouw hem een half jaar geleden verliet, vond hij een nieuw ‘onderkomen’ in het Utrechtse winkelcentrum Hoog Catharijne. Op de vraag wat de voetbaltrainingen aan zijn leven toevoegen, zegt Den Uijl: „Een fundament. En dat is hard nodig, want met zo’n verleden is het bijna onmogelijk een toekomst op te

bouwen.”

Den Uijl en zijn ploeggenoten maken deel uit van ‘team Utrecht’, een van de vijftien stadselftallen die de komende maanden strijden om de nationale titel straatvoetbal voor dak- en thuislozen: de Dutch Homeless Cup. Zaterdag werd de aftrap voor de competitie gegeven, waarvan de finale op 6 september wordt gespeeld op de Dam in Amsterdam. Het winnende team mag begin december deelnemen aan het WK voor daklozen in Melbourne. Aan de vorige editie deden teams uit 48 landen mee.

„Voetbal is dé manier om dak- en thuislozen te reintegreren”, zegt Edu Jansing, directeur van de stichting Meer dan Voetbal, die het toernooi in samenwerking met de KNVB, Leger des Heils en de straatkranten organiseert. „Door de tweewekelijkse trainingen krijgen deelnemers meer regelmaat in hun leven. Ze moeten zich houden aan strikte regels – iets wat velen niet gewend zijn. En ze krijgen het gevoel dat ze ergens bij horen; dat vergroot hun gevoel van eigenwaarde.” Daklozen kampen volgens Jansing met een zeer slecht imago. „Dus ga maar na wat voor impact het heeft als ze tijdens een wedstrijd door belangstellenden op straat worden toegejuicht.”

Uit onderzoek blijkt dat de maatschappelijke effecten van daklozenvoetbal groot zijn. Ruim tweederde van de deelnemers aan het WK van 2006 in Kaapstad gaf aan een ‘significante levensverandering’ te hebben ondergaan na het toernooi. Ruim eenderde vond een baan of schreef zich in voor een opleiding, bijna de helft betrof een (tijdelijke) woning. Op dat toekomstperspectief hopen ook de tweehonderd deelnemers aan de nationale competitie, die via selectiedagen werden geworven. Jansing:

„Want dat is het uiteindelijke doel van dit traject: een eigen huis en een vaste baan.” De daklozen die aan de competitie deelnemen, vormen slechts een klein deel van het totale aantal Nederlanders dat op straat leeft: dertigduizend.

Jan Smits (48) is een van de daklozen van wie het leven veranderde na het WK in Kaapstad. Smits werkte 22 jaar voor Rijkswaterstaat toen hij eind jaren tachtig een depressie kreeg na een scheiding. „Mijn vrouw deed thuis altijd de boekhouding”, vertelt Smits, die voetbalcoördinator is voor het daklozenteam in Den Haag. „En toen zij weg was liet ik die versloffen.” Smits raakte zijn huis en zijn baan kwijt en deed tot twee keer toe een zelfmoordpoging. „Het voetbal haalde mij uit mijn isolement. Ik had eindelijk het gevoel ergens bij te horen. En ik had plots een doel; leefde ik voorheen van dag tot dag, nu kon ik dromen van het winnen van de titel.”

Sinds enige tijd heeft Smits een eigen woning en een vaste baan bij een kringloopwinkel. Nu hij zelf wat sterker in zijn schoenen staat, probeert de voetbalcoördinator jongeren „in goede banen te leiden”. Niet door naar hun zieleroerselen te informeren, maar door hun discipline en eigenwaarde bij te brengen. „Want betutteling leidt tot afhankelijkheid. En dat is het laatste waar deze jongens op zitten te wachten.”

► Lees meer op www.dutchhomelesscup.nl

► Het voetbal haalde me uit mijn isolement. En ik had plots een doel

Jan Smits (48), ex-dakloze

